

Marianna Jurková

*Manželstvo
po
arabsky*

MARENČIN PT

MARIANNA JURKOVÁ

Manželstvo
po
arabsky

MARENČIN PT

*Tento príbeh je vykonštruovaný a obohatený fantáziou autorky.
Akákoľvek podobnosť literárnych postáv uvedených v knihe
so skutočnými postavami je čisto náhodná.*

© Marianna Jurková, 2021

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2021

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

889. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0747-4 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0748-1 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0749-8 (ePub)

1

KEĎ VÁM SRDCE ZLOMÍ ARAB...

Darina pracovala na klinike ešte len štyri týždne, no každý večer si líhala do postele s tým, že ďalší deň už nezvládne, že sa tam zloží niekde na chodbe kliniky, alebo ju odvezú rovno na psychiatriu.

Takto si svoj život v Londýne nepredstavovala. Ani najmenej! Takto si nepredstavovala ani svoju prácu... Prácu na luxusnej klinike! Prichádzala domov večer čo večer celkom vyšťavená, bez štipky energie, a jej cesta viedla odo dverí bytu rovno ku chladničke. Naliala si do pohára víno alebo to, čo chladnička aktuálne ponúkala, bolo jej to jedno, hlavne, nech je v tom alkohol. Potrebovala vypnúť, odreagovať sa, otupiť zmysly.

Potom sa zvalila do kresla, vyložila si nohy a zapla telku. Na nič iné nemala náladu. Bola unavená ako kôň. A nielen unavená, ale aj znechutená. Z práce, zo seba, zo života, z malého bytu, o ktorý sa musela deliť s kamarátkou, s ktorou si vôbec nerozumela. To, žiaľ, zistila až tu, hoci na strednej škole spolu chodili do jednej triedy. No iné je byť s niekým dennodenne v škole a celkom iné je žiť s tým istým človekom v jednom byte. Najmä ak je to niekto, kto má celkom inú povahu, iné názory, ciele...

Dívala sa na obrazovku starého televízora, kde sa odohrával nejaký ľúbostný príbeh, no vôbec ho nevnímala. Nevládala. Jej zmysly boli vyčerpané. Nielen jej telo, ale aj mozog už odmietali fungovať na sto percent.

„Bože môj! Čo je toto za život?!“ vydala hlboký ston. „Radšej som mohla robiť na Slovensku pri pokladni v supermarkete!“

„Čo toľko vzdycháš?!“ zahriakla ju Magda, jej kamarátka a kolegyňa zároveň. Ich práca bola identická, na tej iste klinike. Darina si myslela, že mali šťastie, budú si vzájomnou oporou, no

Magda ju sústavne len poučovala. „Prerátaj si to, Darinka! Koľko by si dostala u nás a koľko dostaneme tu! Za tie prachy hádam niečo vydržíš, nie?!“

„Mám toho už plné zuby!“ sykla Darina a uchlipla si z vína. „Fuj!“ skrivila tvár. Alkohol jej nechutil, no pomáhal.

Magda, ktorá po práci na klinike stíhala ešte aj upratovať, utrela zo stolíka prach, napustila si do pohára vodu a sadla si k nej na gauč, ktorý bol rozťahovací a slúžil aj ako posteľ. Najlepšie roky mal očividne už za sebou, no ešte sa nerozpadával.

„Tebe sa to vraví, vydrž!“ pokračovala Darina so slzami na krajíčku. „Ty si voči stresu odolnejšia než ja!“

„A čo teda chceš robiť?“ opýtala sa jej Magda ustarostene. To nariekanie jej pomaly začínalo ísť na nervy. Dara bola ako bábika z porcelánu. Krehká, citlivá, bezradná.

Jej kamarátka znova len pokrčila ramenami a utrúsila:

„Vydám sa!“

Magda na ňu udivene vytreštila oči.

„A za koho?“

„Ešte neviem, ale hádam sa s niekým zoznámim, nie?“

„Máš na mysli niektorého z tých doktorov na klinike, čo sú tesne pred dôchodkom?“ uškrnula sa Magda. „Alebo, nebodaj, niektorého z pacientov, čo sú jednou nohou už v hrobe?“ zasmiala sa ironicky a začala prepínať televízne kanály. Tieto romantické sračky, čo Dara tak rada pozerala, ona priam neznášala. Romantika ako taká jej k životu nechýbala vôbec.

„Nie, nemám na mysli nikoho z kliniky, tam je to fakt starobinec...“ uvažovala Darina. „Skôr v krčme, kam cez víkend chodievame, by sa mohol niekto pritrafiť, nie?“

„Myslíš nejakého prisťahovalca?“ opýtala sa jej Magda s výsmechom. „No to by si si pomohla!“

„Veď tam chodia aj domáci, Briti!“

„Ale chudobní, Darinka, chu-dob-ní! Predpokladám, že o takom nesnívaš, či?“

„To nie,“ pokrútila hlavou a na ex dopila víno v pohári.

„Uvedom si, že nebyvame v štvrti, kde žijú boháči,“ pokračovala

Magda. „*Belsize road* síce nie je tá najhoršia adresa v Londýne, ale ani tá najlepšia. Hlavne ak sa chceš dobre vydať a mať bezstarostný život! To znamená aspoň taký, aby si nemusela rátať každú libru a zvažovať, či si máš kúpiť chlieb alebo víno,“ Magda ukázala na jej prázdny pohár. To večerné popíjanie, ktoré sa pomaly stávalo Darininou súčasťou, sa jej nepozdávalo a mala obavy, aby neskĺzlo do závislosti, pretože Dara bola presne ten typ so slabou vôľou a sklonom od problémov utekať, nie ich riešiť.

* * *

Magdaléna povahu svojej spolubývajúcej spoznávala vlastne až tu, v Londýne. Na škole neboli až také kamarátky, no obe túžili ísť do sveta a zarábať, žiť lepšie ako doma, a tak si Magda povedala, prečo nie? Prečo by mala ísť sama, keď môže vycestovať s niekým, koho pozná a kto sa nejavil ako konfliktný typ. Darina jej pripadala skôr submisívna, uzavretá a prispôsobivá, hlbšie po jej vlastnostiach nepátrala, veď s ňou nebude bývať naveky a kedykoľvek sa môže od nej odstrihnúť. To však ešte netušila, čo ju s Darinou čaká...

Pôvodne chceli obe opatrovať deti, ale pani na úrade im povedala, že opatrovanie seniorov je lepšie platené a ponúkla im voľné miesta. V škole sa učili angličtinu, preto si vybrali atraktívny Londýn, ktorý nebol od Slovenska až tak ďaleko a v ponukách im udrela do očí luxusná klinika. Slovo luxusná v nich evokovalo len tie najlepšie emócie, luxus bolo to, čo ich oslovilo, pretože doma sa s luxusom nestretli, a tak už začiatkom septembra plné očakávania nastúpili na autobus, ktorý ich mal zaviezť do nového sveta, do nového a lepšieho života...

Keď po dlhej a únavnej ceste dorazili do cieľa, boli očarené prostredím. Klinika bola vskutku luxusná, uprostred krásneho rozsiahleho parku, v ktorom uvideli aj pávy, v jazierku kvitli lekná a plávali rybičky a pred vchodom bola veľkolepá fontána. Mali pocit, že sú na zámku, a nie na klinike pre seniorov.

Pozreli sa na seba so šťastným úsmevom. Takýto luxus sa im

páčil, po takomto luxuse túžili a plné nádeje vstúpili dnu, do veľkej presvetlenej haly, kde sa všetko lesklo čistotou. Usmievavá recepčná ich usmernila, kde sa majú prihlásiť... a približne tu ich nadšenie aj skončilo.

Práca, ktorú museli vykonávať, totiž už taká luxusná nebola. Pod pojmom opatrovatelka seniorov si predstavovali niečo iné... Podávanie liekov, nosenie jedla, kŕmenie. Opýtajú sa svojich klientov, ako sa majú, vypočujú si ich, aké majú starosti, problémy a choroby, a tiež to, že sú svojim deťom na príťaž. Napravia im vankúš, chytia ich za ruku, povedia im, ako dnes dobre vyzerajú a vezmú ich do parku na prechádzku... S tým, že v tejto funkcii bude zahrnutá aj práca sanitárky, nerátali. Prebaľovať starčekov skutočne nebolo to, po čom mladé ženy, v podstate ešte dievčatá, túžia. Predsa len, je rozdiel prebaľovať bábätká a prebaľovať seniorov, veľký rozdiel! A veru už aj oľutovali, že sa dali nahovoriť akurát na túto prácu.

Nerátali ani s tým, že mnohí klienti budú dementní, bezvládni, neznesiteľní! Niektorí boli síce aj milí a spolupracovali, ale tých bolo podstatne menej. Bola to naozaj náročná práca, tí starí ľudia ich oberali o všetku energiu, no Magda, plná sily a chuti niečo dosiahnuť, to zvládala celkom dobre a rýchlo si privykla, zatiaľ čo krehká Darinka to znášala veľmi ťažko a z práce sa vracala úplne vyčerpaná a rozčarovaná.

Potom však dostala prvú výplatu a jej nálada sa okamžite zlepšila. Pekná suma peňazí na účte ju hriala pri srdci rovnako ako myšlienka, čo si za ne kúpi. Už vopred mala pripravený zoznam vecí, ktoré akútne potrebovala. Ten zoznam mal tri strany a Magdaléna nad jej márnотratnosťou len krútila hlavou.

„Ja naliehavo potrebujem akurát pohodlné topánky. Peniaze si budem odkladať na štúdium... Ty máš zrejme iné plány, však?“

„Ja sa chcem predovšetkým rýchlo a hlavne dobre vydať, ale to som ti už povedala, ak si spomínaš!“

„Takže si svoj názor neprehodnotila?“ opýtala sa Magda sklamente. Chcela mať na svoju kamarátku dobrý vplyv, no ona sa očividne rozhodla ísť svojou cestou.

Darina pokrútila hlavou a povedala:

„Obliekaj sa, Magdi, lebo v pube už nenájdeme voľné miesto!“

„Aha, jasné! Už ťa tam čaká tvoj princ,“ zasmiala sa Magda.

„Jasné!“ usmievala sa aj Darina. Keby len vedela...

* * *

Do *World's End Pub*, ktorý bol blízko ich bytu, chodili aj vtedy, keď nemali peniaze. Darina dúfala, že niekoho zbalí, minimálne niekoho, kto im tie drinky zaplatí, a Magda síce prvoplánovo nehľadala nikoho, no drink zadarmo dobre padol aj jej. Šetrila, kde sa dalo a Darina sa jej posmievala, že je lakomá ako Škótko, no ona ju vždy odbila s tým, že je iba šetrná, a to je rozdiel. Veľký rozdiel! Darina však žiadny rozdiel nevidela. Jednoducho, ona míňala, pretože to bola v Londýne jej jediná radosť, a Magdaléna šetrila, z čoho vyplývalo, že vždy na konci mesiaca si Darina od nej musela požičiavať peniaze, čo sa, samozrejme, nezaobišlo bez Magdiných mravokárnych rečí. Aj v tomto smere bola každá iná. No odlišovali sa nielen povahovými vlastnosťami, ale i výzorom.

Darina bola pekná nežná blondínka a Magda zaujímavá brunetka. Ona nebola taká tá klasická kráska ako Darina, no ako celok pôsobila na mužov sexi, pretože mala krásne dlhé vlasy, super postavu a akúsi charizmu, ktorú vnímali asi len muži.

Takmer ani jeden večer sa nestalo, že by im niekto niečo nezaplatil, ale držali si odstup. Nie kvôli nejakým morálnym zásadám, ale preto, že ani jeden z tých mužov ich neočaril. Angličania boli nepríťažliví a prisťahovalci prevažne nemajetní alebo ich doma čakala žena a päť detí. Tí by uvítali, ak by zaplatili ony im. Na tejto ulici, ktorá bola dlhá asi desať kilometrov, totiž bývali a pracovali prevažne prisťahovalci, žiaľ, byt, ktorý si Magda s Darinou prenajali, sa nachádzal až na konci tejto známej ulice a ony mali dojem, že je to naozaj koniec sveta, ako hlásal aj názov pubu, kam chodievali. Aj do práce to mali ďaleko, no nechceli dávať všetky peniaze, čo zarobia, na podnájom. Napokon, stačilo prejsť autobusom niekoľko zastávok a boli uprostred diania, uprostred obchodíkov,

kaviarní, reštaurácií... ktoré vlastnili ľudia azda z celého sveta a asi aj preto to bol istým spôsobom skutočný stred sveta.

Keď išli z práce, často tam vystúpili, kúpili si čerstvý chlieb a niečo na večeru a potom sedeli na terase kaviarne a pozorovali rušný kozmopolitný život, ktorý ich fascinoval. Pozorovali tých rôznorodých ľudí a Darina snívala, že sa medzi nimi nájde nejaký princ, ktorého očarí svojou krásou... ako vo filme. Alebo skôr ako v rozprávke.

Magda na rozprávky už dávno neverila, no Darina, tá snívala rada a neustále...

* * *

V ten večer, keď sa v pube objavil jej *princ*, mala Darina akurát jednu z tých svojich depresívnych nálad. Sedela tam len tak bezprizorne a popíjala nejaký koktail. Koľkokrát už oľutovala, že odišla zo Slovenska. Často uvažovala o inej práci, či dokonca inej krajine. Táto práca skrátka nebola pre ňu! Bolo jej tých starých ľudí ľúto, ale to bolo asi tak všetko. Schudla desať kíľ, pretože po každom utieraní zadku sa musela ísť vyvracať. Ona si na to nedokázala zvyknúť ako Magda. Nemala žiadnu energiu, žiadnu chuť do života. Záchranu videla iba v tom, že sa s niekým zoznámia... S niekým, kto zmení jej život k lepšiemu.

Takže keď ju odrazu Magda upozornila na dvoch prichádzajúcich mužov, ožila ako ryba pustená naspäť do vody. Magda jedného z nich trochu poznala z trhoviska a ten druhý vyvolal v Darine búrku pocitov. Okamžite sa jej zapáčil. Bolo očividné, že nie je Angličan. Ani Európan. Mal tmavšiu pleť, čierne vlnité vlasy takmer až po ramená, a oči ako horká čokoláda.

„Bože, to je kus!“ zvyškla Darina.

Magda sa na kamarátku prekvapene pozrela.

„Zjavil sa tu ako blesk z jasného neba!“ povedala s rozžiarenými očami.

„Darinka, prosím ťa, odpusť si to klišé! Ježia sa mi všetky chlpy!“

„Klišé je v láske prípustné,“ oponovala jej Darina.

„Klišé sa k láske hodí asi tak, ako gýče k mojej starej mame,“ zašklabala sa Magda. „A vôbec, o akej láske to hovoríš?“

„Taak... všeobecne,“ mykla ramenom Darina a venovala tomu *zjaveniu* nesmelý úsmev.

Akýmsi siedmym zmyslom okamžite vycítila, že toto je ten muž, ktorého hľadala a stále nemohla nájsť.

Muži sa márne obzerali, kde je voľné miesto, a tak im Magda zakývala a ukázala na dve voľné stoličky pri ich stole. S úsmevom podišli k nim.

„Hallo, ako sa máš?“ oslovil Magdu ten predavač. Ani nečakal na odpoveď a hneď podával ruku Darine: „Ja som Ibrahim.“

„Darina,“ povedala a rýchlo si svoju ruku vymanila. Bola rovnako drsná ako jeho hlas. Ibrahim sa jej nepáčil a ešte aj oblečený bol otrasne.

„Ja som Kamal,“ predstavil sa ten druhý. Dotyk jeho ruky bol pre Darinu elektrizujúci. Akoby tým dotykom do nej vliel energiu, množstvo energie. Akoby jej vymenil staré vybité baterky za nové.

„Darina,“ šepala rozochvene. Ruka sa jej začala prudko potiť.

„Teší ma!“ Jeho zamatový hlas pohladil jej dušu. Hanblivo sa usmiala.

Potom podal ruku aj Magde a Darina striehla, či si ju nepodrží v dlani dlhšie, ako je spoločenská norma. Prvé minúty boli rozhodujúce, ktorú z nich dvoch si Kamal vyberie. Ak by sa rozhodol pre Magdu, asi by to neprežila! Zamilovala sa do neho na prvý pohľad.

Magda sa, našťastie, otočila na Ibrahima a o čomsi sa zhovárali, Darina ani nevnímala o čom, lebo si detailne obzerala Kamala. On patrilo už na prvý pohľad k vyššej spoločenskej vrstve, než Ibrahim. Mal oblečené moderné džínsy, bledomodrú vyžehlenú košeľu a na nej šedý pulóver s véčkom. Všetko mal čisté a voňavé, vlasy umyté, nechty ostrihané... Očividne si na svojom vzhľade dáva záležať, pomyslela si s uznaním. No nielen to, on mal aj neskutočnú charizmu a sexepíl!

„Aj ty si zo Slovenska?“ spýtal sa jej s čarovným úsmevom.

Prikývla. „A ty si odkiaľ?“

„Zo Sýrie,“ odvetil a vpil sa jej do očí.

„Ahááá!“ zvolala nadšene a oči zahanbene sklopila. O Sýrii nevedela absolútne nič! Iba to, že sa nachádza niekde ďaleko, na Blízkom východe, a že tam žijú Arabi. Arabské krajiny neboli stredobodom jej záujmu, a zrazu sedí s Arabom za jedným stolom a on ju prepaľuje pohľadom. Neblúdi po jej tele, nehľadá, ale smeruje priamo do srdca a ona sa červená, akoby mala trinásť.

Ešte žiadny muž sa na ňu takto nedíval a ona z toho bola celá rozochvená, vystresovaná. S mužmi zatiaľ nemala takmer žiadne skúsenosti, tak si iste viete predstaviť, ako jej bolo. Búšilo jej srdce, v hrdle mala knedľu a v bruchu ucítila asi milión motýľov. Konečne pochopila, aký pocit mali všetky tie dievčatá v románoch, skutočnosť však predstihla všetky jej predstavy... To, čo v ten večer ucítila, bolo až neskutočne krásne a výnimočné. Vznášala sa nad zemou v eufórii a želala si, aby tento stav trval večne.

Už len Kamalova blízkosť ju rozpaľovala, čo potom, až sa budú bozkávať, milovať...

Stop, stop, Darinka, vydrž!

Svoje myšlienky musela nechtiac pribrzdiť, lebo by sa tu celkom rozliala ako roztopené maslo, alebo by sa na neho vrhla ako neukojená nymfomanka. Nespoznávala sa. Toto sa jej ešte nestalo pri žiadnom mužovi! No Kamal bol celkom iný... Bol iný ako chalani na Slovensku, a práve to ju nesmierne lákalo.

Magdaléna, našťastie, udržiavala konverzáciu a Darina bola viac-menej ticho, lebo sa v duchu venovala svojej rodiacej sa láske. Lebo nevedela, čo má hovoriť a čo sa má pýtať, aby niečo nepokazila hneď v úvode. Mala hroznú trému a strach, aby o svoju lásku neprišla ešte predtým, ako sa naplní.

Ani Magda o Sýrii toho až tak veľa nevedela, mala iba všeobecné znalosti... Pre dve mladé Slovenky to bola exotika, no skôr chudobná exotika. Celkom iná krajina, iní ľudia, iná kultúra, náboženstvo, zvyky. Vlastne asi všetko.

Darine by ani len nenapadlo, že sa niekedy zamiluje do Araba.

Do cudzinca, to áno, ale do Araba?! Niežeby bola voči nim rasis-ticky naladená, ale arabské krajiny jej boli také vzdialené...

A odrazu naľahovala uši, aby jej v hluku krčmy, ktorá sa tu volá pub, niečo neuniklo. Zrazu sa jej zdalo všetko tak ohromne zaujímavé, pútavé... a popri tom si stihla vymieňať s Kamalom horúce pohľady, podfarbené rozpačitými úsmevmi. Ich neverbálna komunikácia bola taká očividná a signály, čo si vzájomne vymieňali, také silné, že by ich zachytil aj radar na Marse. Magda nenápadne drgala do Dariny lakťom, aby sa spamätala, no ona ju, ako inak, ignorovala.

Takže takto začína láska?

To, čo vravel Ibrahim, ju po polhodine začínalo unavovať. Koho zaujímajú historky z trhu, kde predáva zeleninu? Iba ak Magdalénu. Ona ho pozorne počúvala, a Darina si želala, nech už stíchne a dá priestor zase Kamalovi. Niežeby bol Kamal nejaký zakríknutý, alebo nemal čo povedať, no nevedel sa na Darinu vynadávať. Že by som ho očarila až tak, že stratil reč? usmiala sa v duchu.

Ibrahim konečne zmĺkol a slova sa ujal Kamal. Jeho hlas znel pre jej uši ako ľubozvučná melódia, jeho slová priam hltala, akoby boli jej potravou, a jeho intonácia bola pre jej dušu taká úprimná, taká príjemná! Hovoril o svojej reštaurácii, arabskej reštaurácii, ktorá je vraj veľmi obľúbená aj medzi miestnymi, a potom sa jej zase zadíval do očí.

„Rád by vás pozval zajtra na večeru... ak teda nemáte už iný program... Bolo by mi ctou, pohostiť vás...“ pri poslednom slove sa nahol k nej a obdaroval ju tým najžiarivejším úsmevom pod slnkom, aby bolo jasné, že jeho pozvanie patrí najmä jej.

„Och, ooch... ďakujeme za pozvanie, nemáme iný program, však, Magdi?“ uprela na ňu oči s očakávaním pozitívnej odpovede.

„Nie... samozrejme... že nemáme!“ vyriekla Magda trochu ironicky a Kamal jej venoval vďačný úsmev.

„Počula si?“ pošlepla jej Darina po slovensky. „Má reštauráciu, takže žiadny chudobný Arab to asi nebude!“ usmievala sa víťa-